La Comédiathèque

Pronòstic Reservat

Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

**Aquest text es pot llegir i descarregar gratuïtament.
Qualsevol representació pública, professional o amateur, encara que sigui gratuïta, requereix una autorització prèvia i el pagament dels drets d'autor corresponents. Sol·licitar autorització:
https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/**

Pronòstic reservat

Jean-Pierre Martinez

Traducció i adaptació de l'autor

En Patrici està en coma profund arran d'un accident amb una bicicleta del Bicing. Els seus familiars, amb qui fa anys que no té tracte, han d'anar a l'hospital per decidir el seu futur i evitar l'obstinació terapèutica. Però posar-se d'acord resulta encara més difícil quan es descobreix que el pacient no és ben bé qui es pensaven i que amaga un secret que els podria fer milionaris…

Personatges:
Adrià (o Adriana): el germà (o la germana) d'en Patrici
Lluïsa (o Lluís): la germana (o el germà) d'en Patrici
Josefina: la parella d'en Patrici
Doctor Malpàs: el metge (o la metgessa)
Alegre: la infermera (o l'infermer)
Soler: l'inspector (o la inspectora) dels Mossos

5 o 6 intèrprets (homes o dones).

El paper de Soler el pot interpretar la mateixa persona que fa de Malpàs, amb una caracterització i un vestuari que la facin irreconeixible. En qualsevol cas, es tracta d'una convenció teatral. Si el públic s'adona de l'engany, encara farà més gràcia. Cal adaptar els tractaments i les concordances a la distribució escollida.

© La Comédiathèque

Una habitació d'hospital a Barcelona. En un llit amb rodes hi ha un pacient mig incorporat, connectat a un sèrum i a un munt d'aparells elèctrics. Té la cara tapada amb un llençol. Com que és un paper de figuració, el representarà un maniquí. Entren el doctor Malpàs (home o dona) i la senyoreta (o, si escau, el senyor) Alegre, la seva infermera (o el seu infermer), tots dos amb bata blanca.

Malpàs – Quina calor que fa, en aquests hospitals! Venen ganes d'obrir una clínica privada només per tenir aire condicionat.

Alegre – I després ens estranyem que els microbis es multipliquin.

Malpàs – No paren de atabalar-nos amb el dèficit de la sanitat pública. Només apagant la calefacció a l'estiu, ja ens estalviaríem una bona part de la factura del gas.

Alegre – I també frenaríem la propagació de les infeccions hospitalàries, doctor Malpàs.

Malpàs – Per cert, em sembla que estic incubant algun estafilococ daurat. O potser és alguna malaltia tropical. Vostè, en canvi, senyoreta Alegre, fa una cara esplèndida.

Alegre – Gràcies, doctor. Deu ser el betacarotè. No em veu gaire taronja, oi?

Malpàs – No, dona, no, conilleta meva. A veure, què tenim avui?

Ella li allarga un historial mèdic.

Alegre – Patrici Marí, quaranta anys. El pacient està en coma profund arran d'un accident amb una bicicleta del Bicing.

El metge dona un cop d'ull a l'historial.

Malpàs – Portar casc hauria de ser obligatori per anar en bicicleta.

Alegre – En aquest cas, la víctima en portava. Malauradament, no n'hi va haver prou. Va xocar de ple contra un autobús.

La infermera aixeca el llençol i es veu que el pacient porta un casc integral.

Malpàs – Però aquí ja no corre cap perill, tret que caigui del llit. Per què no li han tret el casc?

Alegre – Té el cap tan destrossat per dins… No ens hem atrevit a treure-l'hi, per por que el cervell s'escampi pel coixí.

Malpàs – Dedueixo que hi ha poques possibilitats que es desperti aviat...

Alegre – Aturada respiratòria que probablement ha provocat una falta d'oxigen al cervell.

El metge torna a mirar l'historial.

Malpàs – Ja ho veig… Electroencefalograma pla. Mort cerebral aparent. No seria millor posar fi al seu patiment ara mateix?

Alegre – És veritat que així alliberaríem un llit, però…

Malpàs – Té raó, val més consultar abans els familiars. Els hem avisat?

Alegre – Sí, deuen estar a punt d'arribar.

Malpàs – Perfecte.

Alegre – Cap altra indicació sobre aquest pacient, doctor?

Malpàs – Deixi'm pensar… Procuri que la visera del casc estigui ben tancada, no fos cas que hi entressin mosques.

Alegre – Vostè no té preu, doctor Malpàs…

Malpàs – Exacte, no tinc preu! A la sanitat pública no em poden pagar el que valc. Per això aviat em passaré a la privada… Què li semblaria venir a la meva nova clínica, si necessités una bona cap d'infermeria?

Alegre – Jo el seguiria fins a la fi del món, doctor Malpàs… Fins i tot a un dispensari gratuït perdut al mig de l'Àfrica. Per què no a una clínica amb aire condicionat a Sarrià?

Malpàs – Em sembla que farem grans coses plegats, senyoreta Alegre… Només em falta trobar uns quants donants generosos per finançar el projecte!

Alegre – Potser se m'acut una manera…

Malpàs – De debò? És meravellosa, senyoreta Alegre.

Ella torna a tapar el casc amb el llençol.

Malpàs – Però per què li tapa el cap amb el llençol? Abans em pensava que ja era mort…

Alegre – De vegades obre els ulls. Deu ser un reflex. És per protegir-lo de la llum…

Malpàs – És veritat que aquests fluorescents fan una llum molt agressiva… A la nostra clínica hi posaré llum ambiental. És molt més agradable.

Alegre – Sobretot per a aquesta pobra gent que és al final de la vida.

Malpàs – No pateixi, a la meva clínica només hi haurà pacients amb diners i una salut de ferro. Em penso que em dedicaré a la cirurgia estètica…

Alegre – Els rics també tenen dret que algú s'ocupi dels seus petits defectes… Jo mateixa sé que no soc del tot perfecta. Què li semblen els meus pits, doctor?

Comencen a sortir.

Malpàs – Magnífics, senyoreta Alegre. Magnífics. Però, si vol, després els examinaré més de prop. Següent pacient?

Alegre – Un home sense sostre que els serveis d'emergències han trobat aquesta nit al carrer en coma etílic. Tampoc no sembla gaire probable que es desperti.

Malpàs – Amb la calor que fa aquí, no ens convé tenir-lo gaire temps, que aviat començarà a fer pudor… No queda un raconet al congelador de la cuina? Almenys estaria fresquet…

Alegre – Em farà morir de riure, doctor! Amb vostè, almenys, no ens avorrim…

Malpàs – Amb la feina que fem, bé hem de riure una mica…

Surten de l'habitació.

Tot seguit entra l'Adrià (o l'Adriana, segons les necessitats del repartiment), un home (o una dona) de classe benestant i aire alternatiu, amb el mòbil enganxat a l'orella.

Adrià – Escolta, no en tinc ni idea. Acabo d'arribar a l'hospital, però m'he equivocat d'habitació. M'he trobat un pobre home en estat d'hipotèrmia que no feia gaire bona olor. Ara sí, ja soc davant seu…

Veu el pacient al llit.

Adrià – I tampoc no fa gaire bona cara, la veritat... Hi ha cables i tubs pertot arreu… Sembla un transformador elèctric. Ara, tampoc no estic del tot segur que sigui ell. Té la cara tapada amb un llençol… Sí, tens raó, normalment no és gaire bon senyal… En fi, ara vindrà el metge i en sabré alguna cosa més…

Arriba la Lluïsa, d'aspecte elegant i burgès.

Adrià – Perdona, t'he de deixar. Acaba d'arribar la meva germana. D'acord, et truco quan sàpiga alguna cosa, però no m'esperis per dinar… Jo també, un petó…

Es guarda el mòbil i fa dos petons a la seva germana.

Lluïsa – Hola, Adrià.

Adrià – Hola, Lluïsa.

Ella veu el pacient al llit, tapat amb el llençol.

Lluïsa – Déu meu! No em diguis que faig tard… És mort?

Adrià – Em penso que, si fos mort, ja ho haurien desconnectat tot.

Lluïsa – Segur que és ell, almenys? Primer m'he equivocat d'habitació…

Adrià – Ah, tu també? És clar, entre l'habitació 13 i la 13 bis…

Lluïsa – Esperem que almenys li porti sort…

Adrià – Què?

Lluïsa – El número 13!

Ell mira la fitxa que hi ha penjada als peus del llit.

Adrià – Patrici Marí. Sí, és ell.

Lluïsa – Potser li podríem treure aquest llençol del cap, no?

Adrià – És veritat que sembla una mortalla, però… No sé si…

Lluïsa – Tens raó. Val més no tocar res fins que arribi la policia.

Adrià – Vols dir el metge…

Lluïsa – Me l'he trobat al passadís. M'ha dit que vindria de seguida.

Adrià – Quina història… Feia tant de temps que no en sabia res… I ara el torno a veure així… En aquest estat… I tu, com estàs?

Lluïsa – Bé, bé, vaig fent…

Silenci incòmode.

Adrià – Encara vius a Sant Cugat del Vallès?

Lluïsa – No he viscut mai a Sant Cugat del Vallès.

Adrià – De debò?

Lluïsa – A Sant Quirze del Vallès.

Adrià – Ah, sí, és clar…

Un altre silenci incòmode.

Lluïsa – I tu, encara et dediques a la publicitat?

Adrià – Treballo en finances.

Lluïsa – Ah, sí, és veritat…

Adrià – I d'en Patrici, en sabies res?

Lluïsa – No més que tu… L'últim cop que el vaig veure va ser a l'enterrament del pare. I tu no hi vas venir, si no recordo malament.

Adrià – Un imprevist d'última hora. Però s'ha de reconèixer que a casa nostra… mai no hem tingut gaire esperit de família.

Lluïsa – És terrible… Pobre noi. No ha tingut mai sort.

Adrià – No… Pobre Patrici… Ja començant pel nom que li van posar…

Lluïsa – Què?

Adrià – No t'ha semblat mai estrany que es digui Patrici?

Lluïsa – És un nom com qualsevol altre.

Adrià – No és precisament un nom habitual entre la gent del nostre ambient. I menys a la seva edat.

Lluïsa – És veritat… I que jo sàpiga, no tenim cap avi ni cap oncle que es digui Patrici.

Adrià – No ho sé… Potser és adoptat…

Lluïsa – Mira, això explicaria moltes coses…

Adrià – És veritat que sempre ha estat l'aneguet lleig.

Lluïsa – Sí… No es pot dir que se'ns assembli gaire.

Adrià – Té un aire una mica asiàtic, no?

Lluïsa – Asiàtic, tu creus?

Adrià – Una mica, eh.

Lluïsa – Creus que el van adoptar i li van deixar el nom que tenia?

Adrià – Home, xinesos que es diguin Patrici…

Lluïsa – Ah, sí…

Adrià – L'avantatge, si al final resulta que no som germans de sang, és que, si necessités un ronyó, probablement no seríem compatibles…

Lluïsa – Sí…

Adrià – Ah, mira… Aquí ve el metge… *(A part)* Amb un cognom com Malpàs, gaire bones notícies no ens deu portar…

Arriben el metge i la infermera.

Malpàs – Doctor Malpàs. I aquesta és la meva infermera, la senyoreta Alegre.

Lluïsa – Bon dia, doctor.

Adrià – Senyoreta…

Lluïsa – Hem vingut tan bon punt ens han avisat de l'hospital.

Malpàs – Vostès són els seus germans, oi?

Adrià – Sí, bé…

Malpàs – Em sap molt greu, això del seu germà.

Lluïsa – És tan greu, doncs?

Malpàs – No els amagaré que el seu estat és molt preocupant i que la seva vida corre perill.

Lluïsa – Creu que encara hi ha alguna esperança?

Malpàs – El senyor Marí ha patit un traumatisme cranial molt violent. Malauradament, té el crani molt malmès. Ara mateix està en coma profund i el mantenim amb vida artificialment. Continuarem fent proves, però ens temem que ja estigui en estat de mort cerebral.

Adrià – És un vegetal, vaja…

Malpàs – He fet catorze anys d'estudis superiors. Havia de fer servir una mica de terminologia mèdica per justificar el meu sou astronòmic. Però sí, ho podríem resumir així.

Lluïsa – Així doncs, no hi ha cap possibilitat que surti mai del coma?

Malpàs agafa la radiografia que li allarga Alegre i els l'ensenya.

Malpàs – Aquí tenen una radiografia del crani del senyor Marí. Com poden veure, hi ha nombroses lesions i fractures múltiples.

L'Adrià i la Lluïsa fan veure que s'ho miren i que hi entenen alguna cosa.

Lluïsa – Ah, sí, realment fa molt mala pinta.

Adrià – Però el crani sembla en bon estat… La forma és perfecta…

Malpàs – No, això no és el crani. És el casc.

Lluïsa – El casc?

Alegre – El crani està tan malmès que, de moment, hem preferit deixar-li el casc per mantenir el cervell a lloc.

Malpàs – Bé, el que en queda…

Adrià – Vol dir que sense això…

Malpàs – Imaginin uns espaguetis en un escorredor esquerdat, dins d'una cassola. Hem cregut més prudent deixar la cassola a sota perquè els espaguetis no acabin a l'aigüera.

Adrià – Ah, sí, ara ho entenc molt més bé…

Malpàs – Em sap molt greu haver-los de preguntar això tan de cop, però… Que sàpiguen, el senyor Marí havia deixat constància de les seves voluntats anticipades? Havia dit què volia que féssim si mai, com és malauradament el cas, l'haguessin de mantenir amb vida artificialment?

Lluïsa – No ho sé… No havíem tingut mai ocasió de parlar-ne… És clar que tampoc no ens vèiem gaire… *(A l'Adrià)* A tu te n'havia parlat?

Adrià – No… L'últim cop que el vaig veure va ser al teu casament. Suposo que no era el millor moment per parlar d'aquestes coses. Tot i que… Quan posen el ball dels ocellets, qui pot dir que no ha pensat mai en el suïcidi assistit?

Malpàs – No els vull posar pressa, és clar. Però ens hauran d'ajudar a saber què hauria volgut el seu germà.

Alegre – I, si arriba el cas, també caldrà parlar d'una possible donació d'òrgans.

Adrià – Una donació d'òrgans? Ah, no, però… Hem d'aclarir una cosa, doctor… Tenim motius per pensar que en Patrici és el nostre germà adoptiu… Segurament no som compatibles per donar-li cap òrgan…

Alegre – Em sembla que el doctor Malpàs es referia a donar els òrgans d'en Patrici…

Adrià – Els òrgans de… És clar… Evidentment… I jo, personalment, hi estic totalment a favor. Si això pot salvar una vida…

Malpàs – En qualsevol cas, també caldrà escoltar la dona del senyor Marí. Ens acaba de trucar i no deu trigar gaire a arribar.

Lluïsa – La dona del senyor Marí…

Alegre – La seva dona. La seva cunyada.

Adrià – És clar…

Malpàs – Els deixo amb el seu germà… Poden parlar-li, naturalment, però no els puc assegurar que els pugui sentir…

Adrià – Gràcies, doctor.

Malpàs – Estic a la seva disposició… Si necessiten res, també poden tocar el timbre. Vindrà una infermera… O, si convé, un capellà…

El metge i la infermera surten. L'Adrià i la Lluïsa miren el pacient.

Lluïsa – Sabies que estava casat?

Adrià – No…

Lluïsa – Almenys ens podria haver enviat una invitació. No sé si hauria anat al casament, però… És el que se sol fer, no?

Adrià – És curiós, no me l'imagino casat.

Lluïsa – Ja… Tinc curiositat per veure com és la seva dona…

Adrià – Pel que diu el metge, aviat ho sabrem…

Arriba la Josefina, la presumpta dona d'en Patrici. El personatge el pot interpretar una dona d'aspecte poc femení o un home caracteritzat de dona.

Josefina – Déu meu! Patrici! *(L'Adrià i la Lluïsa es miren intrigats.)* No em diguin que faig tard!

Adrià – Tranquil·la, encara és viu. Si és que d'això se'n pot dir estar viu…

Josefina – Josefina. Soc la parella d'en Patrici. Però vostès qui són?

Adrià – Soc el seu germà…

Lluïsa – I jo la seva germana…

Josefina – Que estrany… No m'havia parlat mai de vostès...

Adrià – A nosaltres tampoc no ens havia dit que s'hagués casat…

Josefina – Era un noi molt discret. Bé, vull dir… És un noi molt discret.

Adrià – Tal com està ara, més discret no pot ser…

Josefina – El metge els ha dit si encara hi ha alguna esperança?

Lluïsa – No ens ha deixat gaire tranquils, la veritat… Cregui'm, ho sentim tant com vostè… Tenien fills?

Josefina – Encara no, malauradament… Almenys me n'hauria quedat un record…

Lluïsa – És clar.

Josefina – Però intentaran curar-lo, no?

Adrià – Em sembla que ens han fet venir sobretot per saber si estem d'acord que deixin de mantenir-lo amb vida… Per estalviar-li patiments, vaja.

Josefina – Estalviar-li patiments?

Lluïsa – Malauradament, en Patrici està en coma profund arran de l'accident.

Josefina – L'accident? Però què ha passat exactament?

Adrià – És veritat… Què li ha passat, per cert?

Lluïsa – Ens hem oblidat de preguntar-ho…

Adrià – Potser un accident de trànsit.

Josefina – En Patrici no tenia carnet de conduir.

Adrià – En qualsevol cas, em fa l'efecte que el doctor Malpàs només espera que li donem llum verda per desconnectar-lo…

Josefina – Desconnectar-lo? Sembla que parlin d'una torradora. És el seu germà, al capdavall…

Lluïsa – Si li hem de dir la veritat, feia anys que no ens vèiem…

Adrià – No sé ni per què ens han fet venir.

Lluïsa – És veritat que, a part de vostè, som la seva única família, però prendre una decisió així…

Adrià – Jo no soc creient i no tinc res en contra de l'eutanàsia. Ara, comercialment, té un avantatge indiscutible.

Josefina – Un avantatge?

Adrià – No hi ha cap client descontent que torni a reclamar!

Lluïsa – És clar. I tampoc no cal servei postvenda…

Adrià – Veus? Qualsevol empresari signaria per un negoci així.

Lluïsa – Potser valdria més que fos vostè qui digués què hauria volgut ell. Al capdavall, el coneixia més bé que nosaltres…

La Josefina es posa a sanglotar d'una manera poc convincent.

Josefina – No, no estic preparada per… desconnectar-lo, com diuen vostès… De moment, almenys…

Lluïsa – Respectem del tot la seva decisió, cregui'm. Oi, Adrià?

Adrià – És clar… *(Mira el rellotge.)* De fet, jo aviat me n'hauré d'anar… Com que ara no hi podem fer res…

Lluïsa – Jo també… Tinc un sopar aquest vespre i…

Adrià – A més, tal com està, dubto que noti gaire si hi som o no hi som…

Josefina – Em quedaré al seu costat, si no els fa res…

Lluïsa – I tant… Al capdavall, és la seva dona…

L'Adrià i la Lluïsa estan a punt de tocar el dos, però torna la infermera.

Alegre – Ah, vostè deu ser la dona del senyor Marí, oi?

Josefina – Sí… Em pot donar algun detall més sobre l'estat d'en Patrici?

Alegre – Esperem els últims resultats de les proves, però no li amagaré que no som gaire optimistes.

Josefina – Ha empitjorat?

Alegre – No, tampoc no diria això. Diguem que el seu estat és estable.

Josefina – En aquest cas, potser encara hi ha alguna esperança.

Alegre – Malauradament, senyora, en aquest cas no és cap bona notícia que es mantingui estable.

Adrià – Un enciam a la nevera també es manté força estable.

Alegre – Efectivament, el senyor Marí es troba en estat vegetatiu. I malauradament hi ha poques possibilitats que en surti mai.

Josefina – N'està segura?

Alegre – Em sap greu, però crec que també s'haurien de plantejar què seria millor per a ell.

Lluïsa – Creu que pateix?

Alegre – És difícil de dir, però… Estaran d'acord amb mi que, en aquestes condicions, sobreviure… no és viure.

Lluïsa – La senyoreta té raó, Josefina. Entenc el seu dolor, però no el podem deixar així…

Alegre – Arriba un moment que s'ha de començar a fer el dol. La pèrdua d'un ésser estimat és una prova que ens envia el Senyor, és clar. Però, quan arriba l'hora, val més no ajornar-la i afrontar les coses de cara. Hi ha un munt de papers per omplir. I després hi ha l'herència, és clar. No cal allargar-ho més del compte.

Adrià – L'herència?

Lluïsa – És veritat, l'herència. No hi havíem pensat…

Adrià – I qui són els hereus?

Alegre – Doncs, en principi… *(A la Josefina)* Vostè és la seva dona, oi?

Josefina – Sí, bé…

Alegre – Si el seu marit morís i no hagués fet testament, si no tenien fills, vostè seria l'hereva… De fet, com a cònjuge del pacient, ja tindria alguns papers per fer-li signar...

Josefina – És que… De fet, no ens havíem casat… I feia pocs mesos que vivíem junts.

Alegre – Ah… I no tenien fills ni havien formalitzat la parella estable?

Josefina – No…

Alegre – En aquest cas, si no hi ha testament ni ascendents vius, els hereus serien els seus germans… Però m'imagino que ara mateix no és el que més els preocupa…

Adrià *(pensatiu)* – No, és clar…

Alegre – Els deixo perquè ho parlin en família…

La infermera se'n va.

Josefina – Em sembla que m'hauria de refrescar una mica…

La Josefina surt cap al bany.

Adrià – Així doncs, nosaltres seríem els hereus…

Lluïsa – Som la seva única família. Si no estava casat ni tenia parella estable…

Adrià – És increïble…

Lluïsa – Sí…

Adrià – Creus que tenia gaires calés?

Lluïsa – M'estranyaria, però… Qui sap… Feia anys que no el vèiem…

Adrià – No sé ni de què treballava, en Patrici.

Lluïsa – No sé per què, però jo més aviat me l'imagino a l'atur. I tu?

Adrià – Sí… I ja deu haver esgotat l'atur, no?

Lluïsa – El que és segur és que no devia pagar l'impost sobre el patrimoni.

Adrià – Ho hauríem de preguntar a la seva dona… Bé, a la Josefina… Ella ho deu saber…

Torna la Josefina.

Lluïsa – Està més bé?

La Josefina sembla buscar alguna cosa.

Josefina – Sí… Saben on li han guardat les coses?

Lluïsa – Les coses?

Josefina – No portava una maleta quan va arribar aquí?

Adrià – Si l'han ingressat per un accident, no crec que hagi tingut temps de fer la maleta…

Lluïsa – Ni que vingués a parir…

Adrià – Per què vol saber si duia una maleta? No em sembla que ara la necessiti gaire…

Josefina – No, és clar… Perdoni, són els nervis…

Adrià – I, a part d'això… Vostè, que vivia amb ell, ens en podria explicar alguna cosa? Vull dir que fa molt de temps que no el veiem…

Lluïsa – Sí, com li anaven les coses?

Josefina – Com li anaven les coses?

Lluïsa – La feina… De què treballava?

Josefina *(distreta)* – Treballar? En Patrici?

Adrià – Ja m'ho pensava…

Josefina – De totes maneres, preguntaré a la infermera si li han guardat la maleta en algun lloc…

Surt.

Adrià – Sembla força trasbalsada, no?

Lluïsa – No n'hi ha per menys.

Adrià – En tot cas, pel que sembla, no s'havia fet ric… O sigui que, d'herència…

Lluïsa – Potser no s'havia fet ric… Però fa tres anys, quan va morir la mare, va cobrar la seva part de l'herència dels pares.

Adrià – Merda, és veritat, tens raó…

Lluïsa – Això ho podríem recuperar… Vull dir que és normal que ens torni a nosaltres. Al capdavall, per què hauria de sortir de la família?

Adrià – Sobretot si al final en Patrici ni tan sols era de la família. Si els pares el van adoptar a la Xina. O al barri del Fondo, aquí al costat.

Lluïsa – Et confesso que ara mateix m'aniria prou bé uns diners extres. Acabem de comprar una casa a l'Empordà, just al costat de la d'un directiu de TV3.

Adrià – No fotis! Sí, l'Empordà és preciós.

Lluïsa – El problema és que encara hi hem de fer un munt d'obres perquè s'assembli a la casa del directiu de TV3, saps? De moment, més aviat sembla un molí en ruïnes...

Adrià – És clar que ara mateix és com un vegetal…

Lluïsa – Seria un gest de compassió, en definitiva.

Es queden pensatius un moment.

Adrià – I si ja s'ho ha polit tot?

Lluïsa – Tu creus?

Adrià – Estem parlant d'en Patrici, eh…

Torna la Josefina.

Josefina – No, pel que sembla no duia cap maleta…

Lluïsa – Però, en general, li anava bé? No tenia problemes de diners, almenys?

Josefina – Problemes de diners?

Adrià – Em sembla que fa poc havia cobrat una petita herència. Espero que l'hagi administrat amb seny, com un bon pare de família…

Josefina – Com un pare de família? Ja els he dit que no teníem fills.

Lluïsa – Ah, sí, és veritat…

Torna la infermera.

Alegre – I doncs? Han pogut parlar en família de què seria millor per al seu ésser estimat en aquests últims moments?

Adrià – És que…

Lluïsa – Encara no hem pres cap decisió.

Adrià – I no és que hi estiguem tots d'acord…

Lluïsa – La senyora encara no està del tot preparada per…

La Josefina sembla que encara busca alguna cosa.

Josefina – Així doncs, quan va arribar aquí no portava cap maleta. Hi estem d'acord?

Mira sota el llit.

Alegre – Dit això, si el senyor Marí no tenia una parella estable, comptem sobretot amb els seus germans per saber què hauria volgut ell.

Adrià – De fet… Ens agradaria tenir alguna informació més.

Alegre – Es refereixen… al seu estat de salut, suposo. Bé, com els deia abans…

Adrià – També pensàvem en la qüestió econòmica.

Alegre – No pateixin per això. Retirar un tractament que ja no serveix de res no els costarà res. Considerarem aquest acte mèdic un gest de caritat cristiana totalment desinteressat. Ara, si volen fer un donatiu, el doctor Malpàs té el projecte de crear una fundació a Sarrià per…

Lluïsa – Pensàvem més aviat en l'herència…

Alegre – L'herència, ja ho entenc… És ben natural.

Adrià – Sap si el senyor Marí anava bé de diners?

Alegre – Com a mínim, es podia permetre un abonament del Bicing… Però això ho haurien de preguntar a la seva última parella…

Josefina *(amb el cap en una altra banda)* – Perdó?

Alegre – Ara bé, si accepten l'herència sense benefici d'inventari, també poden haver d'assumir els seus deutes. Per exemple, les factures mèdiques que quedin pendents…

Lluïsa – De debò?

L'Adrià i la Lluïsa es miren el pacient i tot l'equipament mèdic que l'envolta.

Adrià – Deuen costar una pasta, aquestes cures intensives, no?

Alegre – Ah, sí, una fortuna. Normalment les cobreix la sanitat pública. Però, en els accidents de trànsit, de vegades s'ha de reclamar a una asseguradora… I, si no hi ha ningú que es faci càrrec de la factura…

Lluïsa – I qui se'n fa càrrec, de la factura d'en Patrici?

Alegre – Ho hauré de consultar amb comptabilitat… Però, si tenen dubtes, sempre poden renunciar a l'herència i deixar que se n'ocupi la fundació del doctor Malpàs…

Adrià – Ah, sí, evidentment…

Alegre – En tot cas, pel que fa a mantenir-lo amb vida, els aconsello que s'ho pensin bé… Perquè, és clar, si es passés anys en coma, la factura no pararia de créixer…

Lluïsa – En aquest cas, potser hauríem de pensar a posar fi al seu patiment aviat. Què et sembla, Adrià?

Alegre – Els deixo que hi pensin una mica més…

Surt.

Lluïsa *(a la Josefina)* – Què en pensa, vostè?

Josefina – Encara hi ha una petita possibilitat que surti del coma, no?

Adrià – Al capdavall, si renunciem a l'herència, tant és que continuï viu com que no…

Lluïsa – Sí, potser no hauríem de precipitar la seva mort. No seria gaire cristià…

Adrià – Ho hauré de preguntar al meu advocat, però, fins i tot si renunciem a l'herència, no ens poden acabar fent pagar l'hospital per una altra via? Allò del deure d'assistència familiar…

Lluïsa – El deure d'assistència? Però si amb prou feines el coneixem, en Patrici!

S'acosta al pacient.

Adrià – Creu que ens sent?

Josefina – Vagi a saber…

Lluïsa – I pel que fa a la donació d'òrgans, què en pensa?

Adrià – Donar els seus òrgans?

Lluïsa – Què? Els vols vendre?

Adrià – No ho sé… Quant en podríem treure?

Lluïsa – Potser ens donaria per pagar l'hospital... És conya. Són els nervis.

Adrià – Segur que no ens sent?

Lluïsa *(a la Josefina)* – Sap què en pensava, de les donacions d'òrgans?

Josefina – No…

Un moment de vacil·lació.

Lluïsa *(a la Josefina)* – I no li faria gràcia casar-se amb en Patrici abans que el desconnectéssim?

Adrià – I abans que li treguin els òrgans, és clar.

Lluïsa – Així almenys li quedaria l'anell de record.

Adrià – A falta de fills.

Lluïsa – Sí, em sembla que no seria gaire raonable arribar a la inseminació post mortem.

Adrià – Ara, no sé si et pots casar amb algú que està en coma… També ho hauré de preguntar al meu advocat…

Josefina – Sí, home… Ja se'ls veu el llautó! Abans no era de la família. I ara volen que m'hi casi perquè sigui jo qui pagui la factura de l'hospital…

Lluïsa – No s'ho ha de prendre així, dona…

Torna Alegre.

Alegre – I doncs? Tot bé per aquí? Bé, vull dir… Tenint en compte les circumstàncies. Els han ofert un cafè? Un croissant?

Lluïsa – Més aviat necessitaríem que ens aconsellés…

Alegre – I tant. Som aquí per ajudar-los.

Adrià – És per les despeses mèdiques d'en Patrici.

Alegre – Ah, sí… Justament ho he preguntat a comptabilitat i em temo que, per aquesta banda, tampoc no hi ha bones notícies...

Lluïsa – De debò?

Alegre – Malauradament, el seu germà no tenia cap assegurança privada que ens consti. I encara no sabem si l'asseguradora de l'accident es farà càrrec de l'ingrés. Per si no n'hi hagués prou, amb la targeta sanitària també tenim un problema administratiu. Però no els voldria preocupar per això, de moment…

Lluïsa – No pateixi, ja estem prou preocupats…

Alegre – Ho entenc… Veure un germà… o una parella en aquest estat… Sé que és molt dur.

Josefina – Però creu que hi ha alguna possibilitat que pugui tornar a parlar algun dia?

Alegre – Tornar a parlar? Déu meu… Sempre hi pot haver un miracle. Però, per als miracles, em temo que hauran de recórrer a algú de més amunt. Els miracles són menys segurs que desconnectar un aparell, però, a diferència de les cures intensives, van a càrrec de l'Església al cent per cent…

Lluïsa – Gràcies per aquestes paraules tan reconfortants…

Alegre – Ah, me n'oblidava. Hi ha un inspector dels Mossos d'Esquadra a recepció.

Josefina – Un policia?

Alegre – Li he dit que el pacient no està en condicions de respondre les seves preguntes, però voldria parlar amb els familiars. Li he dit que pugés… Si canvien d'opinió sobre el cafè i els croissants, no dubtin a avisar el servei d'habitacions…

Alegre se'n va.

Adrià – Un policia? Per què un policia?

Lluïsa – Potser investiguen les circumstàncies exactes de l'accident. És normal…

Adrià – És veritat. Encara no sabem com va passar, l'accident.

Lluïsa – La infermera ha parlat d'un abonament del Bicing…

Adrià – Així doncs, vostè tampoc no sap com va passar?

Josefina – És que… Bé, no exactament.

Lluïsa – Segur que aquest policia ens en podrà dir alguna cosa més.

Adrià *(veient el neguit de la Josefina)* – No ho vol saber?

Josefina – Escoltin, ara no tinc temps d'explicar-los-ho, però, si us plau, no diguin a la policia que soc aquí, d'acord?

Adrià – I això per què?

Josefina – Jo… No soc la dona d'en Patrici… Vull dir que tampoc no era ben bé la seva parella.

Lluïsa – Ah, no? I doncs, qui és?

Josefina – Diguem que… fèiem negocis plegats. Això és tot.

Adrià – Negocis? Quina classe de negocis?

Lluïsa – D'aquells que no convé que conegui la policia, pel que sembla…

Truquen a la porta.

Josefina – Després els ho explicaré. M'amagaré al bany fins que se'n vagi el poli.

Arriba l'inspector Soler (home o dona).

Soler – Inspector Soler, dels Mossos d'Esquadra. Quina calor que fa aquí, no? Vostès deuen ser la família…

Adrià – El germà i la germana, sí.

Soler – Estic investigant el cas en què està implicat el seu germà.

Lluïsa – El cas? És un accident amb una bicicleta del Bicing, no? Tampoc no és l'enfonsament del Titanic…

Soler – De fet, la cosa és una mica més complicada…

Adrià – De debò?

Soler – Em pensava que ja n'estaven al corrent… El seu germà està en coma arran d'un atracament.

Lluïsa – Un atracament?

Soler – L'atracament a l'oficina de la Caixa Mutual que hi ha a prop d'on vivia.

Adrià – Ja ho veig. En Patrici sempre ha estat partidari de compartir.

Lluïsa – Sobretot els nostres diners.

Adrià – Passava per allà en bicicleta i el va tocar una bala perduda, és això?

Lluïsa – Ben mirat, no m'estranyaria.

Adrià – El nostre germà no ha tingut mai sort…

Soler – De fet, no va anar exactament així… El seu germà estava implicat en un atracament, sí, però… era ell, l'atracador.

Els altres dos es queden de pedra.

Lluïsa – En Patrici? Va atracar la Caixa Mutual?

Soler – Sí. Bé, amb algú més.

Adrià – Un atracament… No fa per ell…

Lluïsa – Un atracament amb una bici del Bicing? I amb un casc integral al cap?

Adrià – Ah, sí, ben mirat, això ja fa més per ell…

Soler – Sabien res de les seves activitats il·lícites?

Lluïsa – Feia anys que no el vèiem…

Adrià – Amb una bici del Bicing… Això li hauria de servir d'atenuant, no? Al capdavall, en Patrici acaba d'inventar l'atracament ecològic…

Lluïsa – Així doncs, no ha estat un accident de trànsit?

Soler – Sí i no… El seu germà va xocar de ple contra un autobús després d'una persecució policial pels carrers de Barcelona.

Adrià – Una persecució? Però si anava amb una bici del Bicing! I els Mossos, què? Anaven amb patinet?

Soler – No és cap broma, senyor Marí. Parlem d'un atracament a mà armada.

Lluïsa – En som ben conscients, inspector. A més, li recordo que el nostre germà es debat entre la vida i la mort…

Soler – Em sap molt greu, creguin-me… Sobretot perquè, si no hagués tingut l'accident, ens hauria pogut donar el nom de la seva còmplice…

Adrià – La seva còmplice? Així doncs, és una dona…

Soler els posa un full al davant.

Soler – Aquí tenen el seu retrat robot. Els sona, aquesta cara?

Adrià – Malauradament, no porto les ulleres de prop… *(Fent veure que li costa de llegir.)* Ja sap com va, això de la vista cansada…

Soler *(a la Lluïsa)* – I a vostè?

Lluïsa – Qui? Jo? Ui, miri… No tinc gens de memòria per a les cares. Confonc tothom. Porti'm a un club d'intercanvi de parelles i encara seré capaç de ficar-me al llit amb el meu marit perquè no l'hauré reconegut…

Soler – Ja ho veig…

Adrià – Quina sort que té…

Soler – He parlat amb el metge fa una estona… Segons ell, hi ha poques possibilitats que el sospitós surti del coma en un futur pròxim.

Adrià – Si en surt, serà per anar a la presó… Això no li donarà gaires ganes de ressuscitar.

Lluïsa – Què li pot caure, exactament?

Soler – Si ens donés el nom de la còmplice i tornés el botí, segurament els jutges ho tindrien en compte…

Adrià – Quant?

Soler – L'arma era de mentida, però el delicte continua sent greu. Li poden caure uns quants anys de presó.

Adrià – No, volia dir el botí… Quant?

Soler – Tres milions.

Adrià – Tres milions d'euros?

Lluïsa – Caram, poca broma…

Adrià – I jo que em pensava que en Patrici no tenia cap ambició… Gairebé li començo a tenir una mica més de respecte…

Lluïsa – I diu que no han trobat aquests tres milions d'euros?

Soler – Els testimonis confirmen que era el seu germà qui duia el maletí després de l'atracament a la Caixa Mutual… Però quan el vam trobar, després de l'accident, el maletí ja no hi era…

Adrià – Com va anar, exactament?

Soler – Els dos còmplices van fugir per separat després de l'atracament per despistar-nos. A ella li vam perdre la pista. El seu germà, el vam acabar localitzant pels voltants de l'estació de Sants.

Lluïsa – Localitzant-lo? Com?

Soler – Un paio amb una bicicleta del Bicing i un casc integral crida força l'atenció…

Adrià – Pel que es veu, no prou per al conductor de l'autobús que se'l va endur per davant…

Soler – En tot cas, abans de l'accident va tenir temps de desfer-se del maletí.

Lluïsa – El maletí…

Soler – Saben alguna cosa d'aquest maletí?

Lluïsa – No, no, res…

Soler – En qualsevol cas, han de saber que hi ha una ordre de detenció contra el seu germà. En principi, m'hauria de quedar aquí fent guàrdia per si es desperta, però…

Adrià – Tal com està, no crec que s'escapi…

Soler – I, si els he de dir la veritat, detesto els hospitals… Em deprimeixen.

Adrià – Sí… I diuen que són plens de microbis resistents a tots els antibiòtics.

Lluïsa – Ja sap què diuen: a l'hospital, saps quan hi entres, però mai no saps si en sortiràs viu.

Adrià – Encara que només hi vagis a visitar un malalt… o una dona que acaba de parir. Jo, només per això, em vaig negar a assistir al naixement dels meus tres fills.

Soler – De debò?

Lluïsa – És clar que, pel que fa als microbis i els virus, l'hospital és un autèntic brou de cultiu.

Adrià – La unitat de malalties tropicals és aquí al costat. El doctor Malpàs em deia que la setmana passada fins i tot hi van tenir un cas de malària.

Lluïsa – No va dir que era febre de l'Ebola?

Adrià – Ah, sí, potser…

Soler – Els va dir això?

Lluïsa – Que quedi entre nosaltres, però jo diria que aquest hospital ja hauria d'estar en quarantena. Diuen que les infermeres cauen com mosques…

Ara Soler sembla tenir pressa per marxar.

Soler – Bé, en aquest cas, els deixo… Aniré passant de tant en tant a veure com va…

Adrià – Gràcies per preocupar-se'n, inspector.

L'Adrià li allarga la mà, i l'inspector no té més remei que estrènyer-la.

Soler – Els fa res que em renti les mans abans de marxar?

Lluïsa – On?

Soler – Al bany!

Els altres dos es queden esglaiats.

Adrià – És que…

Soler – Hi ha cap problema?

Lluïsa – No, no, cap problema…

Soler entra al bany. Els altres dos es miren amb inquietud.

Adrià – Direm que ens va amenaçar de matar-nos si parlàvem d'ella…

Lluïsa – Amb la seva arma de mentida?

Adrià – Nosaltres no ho havíem de saber!

Torna Soler.

Soler – Tinc moltíssima calor des que he arribat aquí. Espero no haver agafat ja alguna porqueria… En tot cas, m'avisaran si el seu germà es desperta, d'acord?

Lluïsa – No en dubti, inspector…

Soler se'n va.

Lluïsa – Com s'ho ha fet?

Adrià – Potser s'ha amagat darrere la cortina de la dutxa. Ho vaig veure en una pel·lícula de terror…

Lluïsa – En tot cas, em sembla que ja ens podem oblidar de l'herència.

Adrià – Si en Patrici havia arribat al punt d'atracar la Caixa Mutual amb una bici del Bicing, no devia anar gaire sobrat de calés.

Lluïsa – Però encara hi ha el botí de l'atracament…

Adrià – Ah, sí… El maletí…

Lluïsa – Per això la Josefina es nega a desconnectar en Patrici abans que li hagi dit què ha fet amb els diners…

Adrià – Ara entenc per què tenia tant d'interès a saber si en Patrici duia equipatge quan va arribar aquí…

Torna la Josefina.

Josefina – Sort que el bany comunica amb l'habitació del costat.

Adrià – El pacient que hi ha allà no s'ha estranyat de veure-la?

Josefina – També està en coma...

Lluïsa – Ah, sí, la 13 bis…

Josefina – D'acord, ho he sentit tot…

Lluïsa – I doncs?

Josefina – Molt bé, la còmplice soc jo.

Adrià – No em digui… Per cert, el retrat robot és ben bé vostè.

Lluïsa – Si l'inspector descobreix que l'hem vista aquí, ens costarà explicar-li per què no l'hem reconeguda…

Josefina – Doncs gràcies per la seva discreció…

Adrià – Això no treu que ens puguem ficar en un bon embolic…

Lluïsa – I nosaltres què hi guanyem?

Josefina – D'acord, si m'ajuden a recuperar els diners, els repartim. Un milió per cap…

Lluïsa – Entre tots tres?

Adrià – I què en fem, d'en Patrici?

Josefina – Tal com està, de tota manera…

Lluïsa – Precisament. No serà fàcil fer-li dir on ha amagat el botí.

Josefina – Potser tindrà més confiança amb la família.

Adrià – I després?

Josefina – Si aconseguim que ens ho canti, després sempre el podem desconnectar. En comptes de deixar-lo viure com un vegetal. A més, tres milions entre quatre… Entre tres surt una xifra molt més rodona, no troben?

Adrià – Sense comptar que així no la podrà denunciar a la policia, oi?

Josefina – M'ha semblat entendre que no estaven gaire units. I vostès s'estalviaran el maldecap de les factures mèdiques durant anys…

Lluïsa – M'agradaria estar ben segura que no ens sent…

Adrià – Creus que podria estar fingint?

Josefina – Fingint un coma profund? És possible?

Lluïsa – De petit ja tenia una certa facilitat per fer-ho, no? Te'n recordes? De vegades dormia tan profundament… Al matí ens preguntàvem si no estava en coma.

Tots tres s'acosten al llit.

Josefina – Potser aquest cabró vol quedar-se tots els diners…

Lluïsa – Patrici, ens sents?

Adrià – Amb el casc integral, no deu sentir-hi gaire bé.

Lluïsa – El metge ha dit que, si l'hi traiem, el cervell podria escampar-se pel coixí…

Josefina – Només cal obrir-li la visera.

Obre la visera.

Adrià – Patrici, soc jo, el teu germà, l'Adrià…

La Josefina el sacseja amb una certa brusquedat.

Josefina – Patrici! Hòstia, vols parlar d'una vegada? On collons has fotut la pasta?

Lluïsa – A poc a poc, que el matarà!

Adrià – Ha obert la boca…

Josefina – Merda, és veritat.

Lluïsa – Sembla que ens vol dir alguna cosa…

Adrià – Potser és un reflex…

Josefina – Mirin, sembla que… Té alguna cosa a la boca!

Lluïsa – Ah, sí, és veritat…

La Josefina fica la mà per l'obertura del casc.

Josefina – Escup-ho, cony!

Adrià – Amb compte, eh.

Josefina – Ah, el malparit, m'ha mossegat…

Adrià – Espero que no sigui contagiós…

Lluïsa – I doncs, què és?

La Josefina treu una clau de la boca d'en Patrici i l'alça.

Josefina – Hòstia! Una clau!

Lluïsa – Una clau?

Josefina – Sembla la clau d'una taquilla… Potser va tenir temps d'amagar el maletí en una consigna d'equipatges a prop d'una estació…

Lluïsa – I va intentar empassar-se la clau quan va veure que l'enxamparia la policia.

Adrià – D'estacions, a Barcelona, no en falten…

Josefina – El poli ha dit que va tenir l'accident a prop de l'estació de Sants.

Adrià – És increïble… Sembla que siguem en una pel·lícula policíaca.

Lluïsa – O en una obra de teatre…

Josefina – Jo no hi puc anar. Els polis em busquen i tenen el meu retrat robot.

Adrià – I molt ben fet, per cert.

Josefina *(a la Lluïsa)* – Hi pot anar vostè.

Lluïsa – Jo?

Josefina – Amb aquest aire de burgesa estirada, passarà molt més desapercebuda.

Lluïsa – Moltes gràcies… I si em detenen?

Adrià – Estem parlant de tres milions d'euros… Pensa en totes les obres que podries fer en negre a la teva casa de l'Empordà.

Lluïsa – I per què no hi anem tots dos?

Josefina – Sí, home, perquè fugin amb la pasta. Ni parlar-ne. *(Treu una pistola i els apunta.)* Ell es queda aquí.

Lluïsa – Au, va, no ens vingui amb aquestes… El poli ha dit que era una arma de mentida.

Josefina – D'acord, però no em facin cap mala passada, eh?

Adrià – I algú de nosaltres s'ha de quedar al costat d'en Patrici. Si no, seria estrany.

Lluïsa – No ho acabo de veure clar… No creuen que valdria més avisar la policia?

Josefina – Perquè em fiquin a la garjola?

Adrià – A més, potser no hi ha res, en aquesta taquilla. Si hi trobem alguna cosa, ja decidirem què en fem.

Lluïsa – Quedar-se diners robats se'n diu receptació…

Adrià – Pensa en tot el que podries fer amb un milió d'euros.

Lluïsa – Ja…

Adrià – Podries convertir aquell molí en ruïnes en un palau! Amb una piscina encara més grossa que la del directiu de TV3!

Lluïsa – Me n'hi vaig.

Surt. Els altres dos es miren amb una certa incomoditat. Sona el mòbil de l'Adrià, que respon. La Josefina s'acosta al pacient.

Adrià – Sí… No, encara soc a l'hospital… És que… Diguem que és més complicat del que ens pensàvem… Escolta, no hi ha mal que no vingui per bé. Al final potser serà una bona notícia i tot… En Patrici? Ah, no, ell encara està en coma… Escolta, ja t'ho explicaré… Ara no puc parlar… No, no, no m'esperis per sopar… D'acord, jo també.

Josefina – Sembla que respira més bé des que li hem tret la clau de la gola, no?

Adrià – Potser li hem salvat la vida…

Josefina – Tampoc no ens emocionem ara.

Adrià – Hauríem d'avisar el metge, no?

Josefina – Perquè els polis el fiquin a la garjola?

Justament, la infermera treu el cap un moment.

Alegre – Tot bé?

Josefina – Diguem que… es manté estable.

Alegre – No dubtin a tocar el timbre si em necessiten.

Torna a marxar.

Adrià – Bé, i ara què fem?

Josefina – De moment, esperar.

S'asseuen, cadascú en una cadira, i comencen a endormiscar-se. Se suposa que s'adormen una estona. Es pot suggerir aquesta el·lipsi amb un canvi d'il·luminació. Torna a sonar el mòbil de l'Adrià. Es desperta sobresaltat. La Josefina continua dormint.

Adrià – Ah, Lluïsa… Ja has trobat la consigna? Un maletí! Hòstia… No, tens raó, val més no obrir-lo al metro, que és ple de carteristes. I si el maletí és ple de bitllets… La Josefina? No, ara està clapant… Escolta, no sé si… Com vols que toqui el dos sense dir-li res? Hem fet un tracte amb ella… D'acord, robar a una lladre no és ben bé robar, però…

La Josefina es desperta i sent el final de la conversa. L'Adrià se n'adona i canvia de to.

Adrià – Crec que val més que vinguis aquí i ja ho veurem entre tots, d'acord? Molt bé, fins ara…

Es guarda el mòbil. La Josefina el mira amb desconfiança.

Josefina – No em deuen voler enredar, oi?

Adrià – De cap manera! La Lluïsa té el maletí! Ara arriba…

Torna Alegre.

Alegre – Quina escena familiar tan tendra… En Patrici té molta sort de tenir una família tan afectuosa que no el deixa sol… Malauradament, no sempre és així, saben?

Adrià – Sí, jo… Al capdavall, només ens morim una vegada, no?

Alegre examina una mica els aparells que envolten el pacient.

Alegre – Malauradament, no hi veig gaires canvis. L'electroencefalograma continua pla.

Adrià – Bé, tampoc no sé si abans de l'accident l'electroencefalograma era gaire més mogut… És broma.

Alegre – Té raó. L'humor ajuda a treure ferro a les coses. Jo mateixa, en els casos més desesperats, de vegades em vesteixo de pallassa per animar una mica l'ambient.

Josefina – De debò…?

Alegre – I com diu sempre el doctor Malpàs als pacients de cures pal·liatives: en aquest món, només hi som de passada…

Adrià – Que bé que saben trobar les paraules justes per consolar els malalts, en aquest hospital. Segur que això els aixeca molt la moral…

Alegre – És un ofici… Gairebé un sacerdoci… Ja saben on trobar-me si em necessiten…

Josefina – Gràcies, tocarem el timbre…

Alegre es disposa a sortir. Torna la Lluïsa amb un maletí i es troba cara a cara amb ella. Un moment de tensió.

Alegre – Ah, li ha anat a buscar unes quantes coses. Quin detall. No sé si, en el seu estat… Però els deixo en família.

Alegre surt. La Lluïsa deixa el maletí als peus del pacient, damunt del llit. Se'l miren fascinats.

Adrià – I doncs? Has mirat què hi havia a dins?

Lluïsa – M'he estimat més obrir-lo aquí. És més prudent, no?

Josefina – Ben fet.

Lluïsa – I, a més, té una combinació…

Adrià – Una combinació? Que burro, en Patrici… Devia tenir por dels lladres…

Lluïsa – I ara com ho farem?

Josefina – No pateixin, sé la combinació.

La Josefina agafa el maletí i marca la combinació.

Adrià – 007? Quina imaginació…

La Josefina obre el maletí. La decepció es reflecteix a les cares. La Lluïsa fa inventari del contingut.

Lluïsa – Una mica de roba… Un banyador…

Adrià – I un manual de neerlandès…

Josefina – Aquest cabró em volia trair. Segur que volia fugir a Bèlgica amb els diners.

Lluïsa – Des de l'estació de Sants?

Josefina – En tot cas, els diners no hi són…

Adrià *(a la Lluïsa)* – No ets tu, la que ens vol fotre, oi?

Lluïsa – Jo? Però si t'he dit que no sabia la combinació!

Josefina – Au, va, no perdem els nervis… És la seva germana, al capdavall… I som gairebé una família…

La Lluïsa s'acosta al pacient.

Lluïsa – Ha obert els ulls!

Adrià – Encara no s'ha perdut tota esperança.

Lluïsa – De recuperar els diners, vols dir?

Adrià – També, sí…

Josefina – Potser és un reflex…

Lluïsa – Patrici, ens sents?

Adrià – Ha parpellejat!

Lluïsa – Potser vol dir que sí…

Adrià – Ah, sí, tens raó. És així com es parla amb la gent que està en coma. Ho vaig veure en una pel·lícula. Un parpelleig vol dir sí, dos volen dir no. O al revés, ara no me'n recordo…

Lluïsa – Patrici, escolta'm bé i intenta respondre sí o no a aquesta pregunta: et dius Patrici?

Adrià – Quina pregunta més estúpida…

Lluïsa – Només és per saber si ha entès el codi.

Adrià – Ha parpellejat o no?

Josefina – Amb el casc costa de veure si parpelleja. Podríem provar de treure-l'hi…

Lluïsa – El vol rematar, és això?

Josefina – De cap manera!

Adrià – I, a més, podríem fer una bona empastifada…

Entra la infermera a l'habitació. La Josefina tanca de cop la visera del casc.

Alegre – Només els volia avisar que l'inspector Soler és a baix. Serà aquí d'aquí a un moment…

Lluïsa – Molt bé, gràcies per avisar-nos, senyoreta Alegre…

La infermera se'n va.

Adrià – Em sembla que val més que s'amagui.

Josefina – Sí, m'enduré el maletí perquè no el vegi.

Lluïsa – Més val que el posem sota el llit.

Agafa el maletí i el fa lliscar sota el llit. La Josefina fa cara de contrarietat.

Lluïsa – Va, doncs, afanyi's!

La Josefina surt a amagar-se al bany.

Arriba Soler. Pot tenir la cara plena de taques vermelles o granets.

Adrià – Inspector Soler, com es troba?

Soler – No gaire bé, la veritat… Encara tinc fogots…

Lluïsa – Segui, si us plau, inspector…

Soler – De fet, he tornat per consultar el doctor Malpàs… No l'hauran vist, per casualitat?

Adrià – Deu ser per aquí a prop. Pregunti-ho a la senyoreta Alegre. Sembla que tenen molta confiança.

Lluïsa – I tu com ho saps, que tenen tanta confiança?

Adrià – No ho sé… Intuïció… A més, quan he arribat, m'he equivocat de porta i m'ha semblat veure el doctor Malpàs fotent un clau amb la senyoreta Alegre a l'habitació 13 bis.

Lluïsa – Quina vergonya… Sort que el pacient d'aquella habitació també està en coma…

Soler – I el seu germà, com evoluciona?

Lluïsa – La veritat és que no evoluciona gaire bé.

Adrià – Em sembla que, si això continua així, l'haurem de sacrificar…

Lluïsa – I pel que fa a vostè, avança la investigació?

Soler – És evident que no estem parlant de Bonnie i Clyde. No els descobriré res si els dic que el seu germà tenia el coeficient intel·lectual d'una ostra. Sembla que es confirma que la còmplice ho va organitzar tot. Ella era el cervell de la banda.

Adrià – El cervell? Sí. Ben mirat, no m'estranya gaire.

Lluïsa – El seu cervell, fins i tot abans de l'accident…

Soler – La molt pocavergonya el va enviar a fer la feina bruta per quedar-se després amb el botí. Malauradament per a ella… i per al seu germà, les coses van anar malament.

Adrià – Ja ho veig…

Lluïsa – Pobre noi, no ha tingut mai sort.

Adrià – Alguna cosa més?

Soler – Uns testimonis haurien vist en Patrici deixant un maletí en una consigna a prop de l'estació de Sants. Ho hem escorcollat. Però no hem trobat res…

Lluïsa – Sants… Esperem que li porti sort…

Soler – Perdó?

Lluïsa – Home, Sants! Amb tants sants, algun miracle hi haurà, no?

Soler – És clar… Bé, aniré a buscar el doctor Malpàs, a veure si em treu d'aquest mal pas… *(Eixugant-se amb el mocador.)* Perquè cada cop tinc més calor… Si hi ha novetats, els avisaré…

Adrià – Gràcies, inspector… I, sobretot, cuidi's…

Soler surt. Arriba la infermera.

Alegre – No els voldria posar pressa, però haurem de parlar del seu germà… Acabem de rebre un avís: hi ha un pacient que necessita un fetge. Podríem salvar una vida…

Lluïsa – Molt bé… Li prometo que hi donarem el consentiment. Deixi'ns només acomiadar-nos-en en família…

Alegre – I tant…

La infermera surt. La Josefina torna del bany.

La Lluïsa, que perd els estreps, sacseja en Patrici per despertar-lo.

Lluïsa – Però, hòstia, Patrici, desperta't! De debò vols acabar amb un pulmó de menys?

Els altres dos se la miren una mica inquiets.

Adrià – Ha dit el fetge, em sembla, no?

Josefina – Bé, els deixaré en família… I val més que toqui el dos abans que torni aquest poli…

Adrià – Potser es fa el mort per no anar a la presó?

Lluïsa – I per quedar-se el botí tot sol!

Josefina – Em deixen endur-me el maletí? Per a vostès no té cap valor, i per a mi té un valor sentimental…

Adrià – Un valor sentimental?

Josefina – Aquest maletí és… És un regal d'en Patrici…

Lluïsa – Des del primer moment s'ha interessat per aquest maletí.

Adrià – Sí, fins i tot abans que en trobéssim la clau.

Lluïsa – Per tant, sabia que els diners eren a dins…

Josefina – Però ja han vist que no hi són!

Lluïsa – Segur que hem mirat bé el maletí…?

La Lluïsa intenta agafar el maletí. La Josefina s'hi resisteix. Cadascuna estira cap al seu costat i el maletí es trenca en dos trossos. L'Adrià s'hi acosta.

Adrià – Té un doble fons…

Lluïsa – Els diners són a dins.

Adrià – Vostè ho sabia i ens volia ensarronar!

Josefina – D'acord, ho sabia… I ara què fem?

Lluïsa – Els repartim, com havíem quedat!

Josefina – Per què els hauria de repartir amb vostès?

Adrià – Per evitar que la denunciem a la policia, per exemple. I que surti d'aquest hospital per anar-se a podrir uns quants anys a la presó de Brians.

Josefina – Molt bé, d'acord…

L'Adrià treu uns quants bitllets del maletí.

Adrià – Tres milions d'euros.

Lluïsa – Em sembla que m'ha tocat la loteria…

Josefina – Els recordo que són diners bruts, eh.

Adrià – I tant, ben bruts. I tots en bitllets petits i gastats.

Lluïsa – Per pagar les obres en negre de la meva casa de l'Empordà, aniran de primera…

Torna la infermera amb una xeringa. La Josefina fica de pressa els diners al maletí.

Alegre – Ja està, la injecció està a punt…

Adrià – La injecció?

Lluïsa – Déu meu, Patrici! Al capdavall, és el nostre germà…

Alegre *(amb un aire inquietant)* – No pateixin. Ningú no s'ha queixat mai de les meves injeccions…

Fosc.

Josefina – Què passa?

Alegre – Un tall de llum. No ho entenc, el sistema d'emergència s'hauria d'haver engegat de seguida… Vaig a veure què passa…

Adrià – Sí, em sembla més prudent. Perquè, a les fosques… No fos cas que s'equivoqués de pacient a l'hora de posar-li la injecció…

La infermera surt.

Lluïsa – En tot cas, ara aviat sabrem si realment necessitava tots aquests aparells elèctrics per continuar viu…

Adrià – Jo no em quedo aquí a les fosques amb un mort vivent. Em fa una por que em moro.

Lluïsa – A mi també.

Josefina – Fotem el camp…

Surten. Se sent una música d'espera a l'estil de Les quatre estacions de Vivaldi. El·lipsi.

Torna la llum. Tornen l'Adrià, la Lluïsa i la Josefina. També la infermera.

Alegre *(trasbalsada)* – Déu meu! També ha fallat el sistema d'emergència. Això no hauria de passar mai… Ara ja ho hem resolt, però…

Adrià – Què?

Alegre – El seu germà es mantenia amb vida gràcies a uns quants aparells… que, evidentment, funcionen tots amb corrent elèctric…

Lluïsa – I?

Alegre – Doncs em temo que ja no caldrà plantejar-se la retirada del suport vital.

Josefina – És mort?

Alegre – Tampoc no es podia dir que estigués gaire viu, però ara… Em temo que ja és mort del tot. De tota manera, ho comprovaré…

S'acosta al pacient i l'ausculta ràpidament.

Alegre – Sí, ja està… No ha anat ben bé com teníem previst, però, al capdavall, gairebé millor així, no? Els deixo. El metge els vindrà a veure d'aquí a un moment…

Surt. Els altres es queden desconcertats.

Lluïsa – És terrible…

Adrià – Era el nostre germà, al capdavall…

Josefina *(acostant-se al llit)* – Em sembla que ara ja li podem treure el casc.

Adrià – No sé si és gaire prudent… Ho deixarem tot empastifat…

Lluïsa – Tampoc no el podem enterrar amb el casc integral posat…

Josefina – Almenys obriré la visera… Perquè ens en puguem acomiadar…

Obre la visera.

Adrià – Te'n recordaves, que tenia els ulls verds?

Lluïsa – Seria l'únic de la família…

Adrià – Cosa que també confirmaria que potser no era ben bé de la família…

La Josefina s'acosta i també se'l mira.

Josefina – No!

Adrià – Ara què?

Josefina – No és en Patrici!

Lluïsa – No és en Patrici? Però abans era en Patrici.

L'Adrià s'hi acosta.

Adrià – Doncs ara no és en Patrici, no.

Lluïsa – Però qui és, doncs?

Josefina – Aquest paio s'assembla molt al mort vivent que he vist abans a l'habitació del costat.

Adrià – Ah, sí, és veritat, jo també l'he vist quan he arribat. És ell!

Lluïsa – No deu haver vingut fins aquí pel seu propi peu…

Josefina – I on és en Patrici, doncs?

L'Adrià mira sota el llit.

Adrià – En Patrici no és l'únic que ha desaparegut…

Lluïsa – El maletí! Ja no hi és!

Arriba Soler.

Soler – El doctor Malpàs ha decidit deixar-me en observació per fer-me una revisió… Vostès tenien raó: a l'hospital, saps quan hi entres…

Soler es troba cara a cara amb la Josefina.

Soler – És curiós, vostè s'assembla molt a algú de qui porto un retrat a la butxaca…

Josefina – Han estat vostès els qui m'han denunciat als polis? I els qui han amagat la pasta?

Lluïsa – De cap manera!

Adrià – Li asseguro que no sabem absolutament de què parla.

Soler *(recelós)* – Abans m'han dit que no la coneixien.

Lluïsa – Però si no la coneixem de res. La veiem per primer cop. Oi, Adrià? Per cert, qui és?

Adrià – Estem una mica trasbalsats, inspector. Ho pot entendre.

Lluïsa – I li agrairia que respectés el nostre dolor.

Adrià – El nostre germà acaba de morir.

Soler – Ell, almenys, no anirà a la presó. Però aquesta me l'enduc. D'acord, pel que fa a vostès, ja en parlarem més endavant. Els demanaré que passin per la comissaria a declarar. De moment, els dono el meu condol.

Lluïsa – Gràcies, inspector.

Soler *(a la Josefina)* – Pel que fa a vostè, com diuen a les sèries policíaques nord-americanes, té dret a guardar silenci, però tot el que digui es podrà fer servir en contra seva…

Soler emmanilla la Josefina i se'n va amb ella.

Adrià – No hi ha qui ho entengui.

Lluïsa – Què deu haver passat?

Adrià – Creus que podria haver fet veure que estava en coma tota aquesta estona?

Lluïsa – I hauria aprofitat el tall de llum per posar el cos de l'home sense sostre al seu lloc, perquè ens penséssim que era mort i ens n'oblidéssim?

Adrià – Això explicaria el canvi de color dels ulls…

Lluïsa – Sobretot explicaria que hagin desaparegut els diners…

Adrià – Al final, potser no era tan burro, en Patrici.

Lluïsa – Sí, això és el que m'estranya una mica, precisament.

Adrià – De quin color tenia els ulls, exactament?

La Lluïsa sembla no saber-ho.

Lluïsa – Era pèl-roig, em sembla… No m'imagino un pèl-roig amb els ulls verds…

Adrià – En Patrici era pèl-roig?

Lluïsa – No…?

Arriba Alegre.

Alegre – Em sap molt greu el que ha passat. I els vull demanar disculpes en nom de l'hospital. I, naturalment, donar-los el meu condol.

Lluïsa – Gràcies…

Alegre – Com que, de tota manera, es preveia retirar el suport vital al seu germà, espero que no denunciïn l'hospital per aquest petit contratemps… que, al capdavall, els ha estalviat haver de prendre una decisió molt dolorosa…

Adrià – No pateixi. Ja tenim prou maldecaps…

Alegre – Considerem que ha estat el destí… Per no dir la mà de Déu…

Adrià – Tampoc no exagerem. No ha estat pas la mà de Déu qui ha tallat el corrent de l'hospital, oi?

Alegre – Més aviat la d'algun sindicalista… Sembla que hi ha hagut una vaga sorpresa a la companyia elèctrica…

Adrià – A canvi de la nostra comprensió, senyoreta Alegre, convindrà amb nosaltres que no estaria de més un detall comercial…

Alegre – Un detall comercial?

Adrià – Pel que fa a les despeses d'hospitalització del nostre estimat difunt. Ja sap allò de «si no queda satisfet, li tornem els diners»…

Alegre – I tant. Convida la casa, només faltaria.

Lluïsa – També li demanem, si pot ser, que estalviïn l'autòpsia al nostre germà. Em sembla que ja ha patit prou, no?

Alegre – És clar. Gràcies per la seva comprensió, i tornin quan vulguin. Són a casa seva.

Alegre se'n va, alleujada. Tots dos giren la mirada cap al llit.

Lluïsa – En fi, per a ell almenys, tot ha acabat bé.

Adrià – Però si no és ell!

Lluïsa – Precisament! Això vol dir que no és mort!

Adrià – Tens raó. I com que la policia es pensa que és mort, el deixaran en pau.

Lluïsa – I amb els seus tres milions, dubto que el tornem a veure aviat.

Adrià – És una llàstima, ja començava a caure'm bé i tot…

Un moment de desconcert. Es pot sentir una cançó sobre el germà que no s'ha tingut mai, com a contrapunt irònic.

Lluïsa – En tot cas, ens ha ben aixecat la camisa, aquest germà que no hem tingut mai.

Adrià – Sí… Com deia aquell: «Només quan baixa la marea es veu qui nedava despullat.»

Lluïsa – Un filòsof grec?

Adrià – Warren Buffett.

Lluïsa – Un filòsof modern…

Adrià – Un multimilionari nord-americà que ha fet fortuna especulant a la borsa… Però els reis de les finances no són els filòsofs del segle XXI?

Lluïsa – Tot i així… Fer això als seus propis germans… Quina ingratitud…

Adrià – Aquest paio no ha tingut mai esperit de família, ja t'ho dic jo.

Comencen a marxar.

Adrià – On és exactament la teva casa de l'Empordà?

Lluïsa – A Vilapoca-solta de Dalt.

Adrià – Mira que és curiós, no em sona…

Surten.

Tornen el metge i la infermera. Ella empeny un petit carretó de material mèdic tapat amb un drap blanc.

Alegre – Ja està, ja han marxat.

Malpàs – Ja era hora… Puc veure el nadó?

La infermera treu el drap que cobreix el carretó i apareix el maletí ple de bitllets.

Malpàs – Ara sí que em sembla que podrem obrir la nostra clínica privada, senyoreta Alegre!

Alegre – Em sembla que, a partir d'ara, ja em pot dir Roser…

Malpàs li fa un petó.

Malpàs – Roser, vostè és el meu àngel de la guarda! Així doncs, sabia des del principi que en Patrici no estava en coma?

Alegre – Vaig fer un tracte amb en Patrici tan bon punt el van ingressar. Nosaltres certificàvem que estava en coma per evitar que anés a la garjola. I a canvi ens repartíem el botí entre tres.

Malpàs – El truc del casc integral va ser una idea genial. Al principi, jo mateix gairebé m'ho vaig empassar…

Riuen.

Alegre – Però anar a l'estació era massa arriscat. Valia més que ens portessin els diners a casa!

Malpàs – Posant-los la clau de la consigna davant dels nassos…

Alegre – O més aviat ben a la vista, damunt la llengua d'en Patrici!

Malpàs – I què en fem ara, d'ell? Vull dir d'en Patrici de debò, el que és a l'habitació del costat…

Alegre – Quan estigui refet i la policia se n'hagi oblidat una mica, sempre li podem donar feina de jardiner a la nostra nova clínica de cirurgia estètica de Sarrià.

Malpàs – Després de refer-li la cara de franc, és clar…

Alegre – Serà el nostre primer pacient! Hi podrà practicar una mica…

Malpàs – Té raó. Al capdavall, li vam prometre que seria accionista minoritari…

Riuen.

Malpàs – I la seva idea de simular el tall de llum… No, de debò, hauria d'haver escrit novel·les policíaques!

Alegre – O obres de teatre!

Malpàs – Ja li deia jo que faríem grans coses plegats, senyoreta Alegre.

Alegre – Roser, si us plau…

Es fan un petó. Fosc.

Malpàs – Però ara ja no cal que hi hagi més talls de llum, no? No li sembla que en fa un gra massa?

Alegre – Em temo que, aquesta vegada, doctor Malpàs, el tall de llum és de debò.

Malpàs – I el pobre Patrici, que encara estava connectat al respirador…

Alegre – Sí… Si no torna la llum de seguida… Em sembla que al final no haurem de compartir els diners amb ell…

Malpàs – En aquest cas, només ens queda esperar…

Es tornen a fer un petó. Se sent Les quatre estacions de Vivaldi.

Surten.

Llum. Si es vol un final feliç, es pot veure en Patrici amb el casc integral posat (interpretat, per exemple, per l'actor que feia d'Adrià) aparèixer a l'habitació per la porta del bany i fugir cap al passadís.

Fi.

L’autor

Nascut el 1955 a Auvers-sur-Oise, Jean-Pierre Martinez va pujar per primera vegada als escenaris com a bateria de diversos grups de rock, abans de convertir-se en semiòleg publicitari. Posteriorment, va treballar com a guionista de televisió i va tornar als escenaris com a dramaturg. Ha escrit un centenar de guions per a la petita pantalla i més de cent comèdies teatrals, algunes de les quals ja s’han convertit en clàssics (*Divendres 13* o *Strip Poker*). Actualment, és un dels autors contemporanis més representats a França i als països francòfons. D’altra banda, diverses de les seves obres, traduïdes al castellà i a l’anglès, es representen regularment als Estats Units i a l’Amèrica Llatina.

Per als aficionats i els professionals que busquen un text per portar a escena, Jean-Pierre Martinez ha optat per oferir les seves obres en descàrrega gratuïta des dels seus llocs web:

https://jeanpierremartinez.net/
https://comediatheque.net/

Tanmateix, el pagament dels drets de representació, que constitueixen una remuneració justa pel treball de l’autor, és una obligació legal. Tant si es tracta d’una companyia amateur com professional, cal sol·licitar autorització per representar l’obra i abonar els drets corresponents a la producció.

Jean-Pierre Martinez està representat per la Societat d’Autors i Compositors Dramàtics (SACD).

Per posar-vos en contacte amb Jean-Pierre Martinez i sol·licitar autorització per representar alguna de les seves obres, utilitzeu el formulari de contacte disponible als seus llocs web.

Després d’haver iniciat la seva trajectòria com a bateria, Jean-Pierre Martinez ha tornat recentment a la música, creant cançons originals inspirades en els seus poemes i les seves obres teatrals.

Amb Jean-Pierre Martinez Music, dona continuïtat a aquest univers en forma de cançons originals: relats breus, humorístics o melancòlics, en què la cançó es converteix de vegades en una petita escena teatral.

https://jeanpierremartinezmusic.com/

Totes les obres de Jean-Pierre Martinez es poden descarregar gratuïtament des dels seus llocs web:

https://jeanpierremartinez.net/

https://comediatheque.net/

Aquest text està protegit per les lleis relatives als drets de propietat intel·lectual. Qualsevol infracció dels drets d'autor és punible amb una multa de fins a 300.000 euros i una pena de fins a tres anys de presó.

Avinyó – novembre de 2026

ISBN 978-2-38602-537-2

© La Comédiathèque

Obra de descàrrega gratuïta.